

mænd let ved private Selskaber kunde faa højere Gager end hos Staten, maattet give efter og give Tilladelse til, at Embedsmændene indtraadte i saadanne Bierhverv, som der her er Tale om. Men vi vil ikke modsætte os en saadan almindelig Revision af Tjenestemandsløvens § 44. Derfor har vi i Underændringsforslaget under Nr. 22 stillet Forslag i saa Henseende, idet vi til den Bestemmelse, jeg har omtalt, har føjet en Bestemmelse gaaende ud paa, at det paalægges Regeringen at forelægge et Lovforslag om en Revision af Tjenestemandsløvens § 44 i den ordentlige Rigsdagssamling 1921—22.

Saa kan man til den Tid tage alle de andre Spørgsmaal op; thi jeg tilstaar, at der er ogsaa mange andre Tjenestemænd, som har Bierhverv, som man ikke kan sige er af det gode. Disse Tjenestemænd har tidligere været omtalte i denne Forbindelse, og jeg finder ingen Anledning til at fremdrage dem paa ny. Alle Medlemmer af Tinget kender sikkert disse Tjenestemænd, som har særlig mange og særlig fede „Ben“. Jeg maa ved denne Lejlighed kun beklage, at der findes højtstaaende Tjenestemænd under Justitsministeriet, altsaa under Retsvæsenet, som har saadanne Tillidshverv, og jeg kan heller ikke undlade ved denne Lejlighed at udtale en Beklagelse af, at det vedblivende er saa, at Statsgældsdirektøren er mellem dem, der har en lang Række af Bierhverv. Dette Forhold burde sikkert have været ændret for lang Tid siden, og hvis vor Fremdragen af Spørgsmaalet nu kan give Stødet til, at dette sker, kan det kun hilses med Tilfredshed fra alle Sider. Jeg maa altsaa meget indtrængende anbefale ærede Medlemmer at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 22, hvorved de paa ingen Maade kommer i Strid med det af Venstre stillede Underændringsforslag under Nr. 23.

Endelig maa jeg til Slutning anbefale at stemme for Underændringsforslaget under Nr. 25, der gaar ud paa, at de udsendte Gesandter og Generalkonsuler, altsaa Folk i Chefstillinger, første Gang de bliver ansat i Udlandet, ikke skal have som efter Ministerens Forslag Grundlønnen for 2 Aar, men skal nøjes med Grundlønnen for 1 Aar ligesom hidtil. Jeg ser ikke nogen Grund til at forhøje denne Sum.

Til Slutning maa jeg sige et Par Ord om Virkningerne af de Ændringsforslag, som jeg her har anbefalet, og som er stillede, dels sammen med et Flertal, dels sammen med et Mindretal og dels alene for Socialdemokratiets Regning. Hvis man vilde

følge disse Forslag, saaledes som vort Parti ønsker, vilde man komme til ret betydelige Besparelser i Ministerens Forslag. Hvis man foreløbig udskød de Gesandter, Legationssekretærer og Konsulatssekretærer, som jeg har omtalt her, vilde man spare ca. 450 000 Kr. aarlig; og hvis man kunde regne med, hvad jeg mener der vil være nogen Rimelighed for, idet Forholdene jo har forandret sig meget i den senere Tid og Prismiveauet er sunket overalt i Verden, at Opholdspengene kan nedsættes med 20—25 pCt. — de udsendte Tjenestemænd beholder jo nemlig deres Lønning fuldt ud. — vilde der ligeledes paa den Maade kunne spares ca. 450 000 Kr., altsaa ca. 900 000 Kr. i alt. Den højtærede Udenrigsminister mener, at han kan indvinde 900 000 Kr. ved de forandrede Takster for Gebyrer; det bliver da tilsammen 1 800 000 Kr. Hans Forslag vil efter min Mening medføre en Udgiftsforøgelse for Statskassen paa 3—3½ Mill. Kr. Vi vilde altsaa ved Fradrag af ca. 1 800 000 Kr. komme til en Udgiftsforøgelse paa 1—1½ Mill. Kr. straks. Naar den højtærede Minister kan faa en Reform gennemført, der medfører en reel Udgiftsforøgelse for Statskassen paa 1—1½ Mill. Kr. — plus de 900 000 Kr., som de forøgede Sportler skal skaffe Dækning for —, synes jeg, han ikke kan sige, at denne Rigsdag har været karrig overfor ham. Tværtimod, den nuværende Rigsdag har vist aldrig i et Spørgsmaal om Embedsmænd stillet sig saa imødekommande og elskværdigt overfor nogen Minister, som den stiller sig overfor den højtærede Udenrigsminister. Jeg beder da den højtærede Minister om at vise os en Smule mere Velvillighed og Imødekommenhed, saa at hele det Arbejde, der er gjort i denne Sag, ikke skal være fuldstændig spildt, naar vi slutter denne Rigsdagssamling.

Fraenkel: Det er en almindelig Bemærkning, som følger denne Betænkning ogsaa her i Tinget, at der er en underlig Forvirring over Grupperingen. Det kraftigste Udtryk, jeg har hørt for denne fejlagtige Mening, er, at man skulde tro, det var en Jødeforsamling, der havde affattet Betænkningen, for det var en sand Jerusalem's Forvirring, som Grupperingen om de forskellige Ændringsforslag aabenbarede. Dette er en fuldstændig forkert Mening, og der er Grund til at dvæle lidt ved dette Forhold, for det er efter min Opfattelse noget betydningsfuldt, der netop giver sig Udtryk i denne Gruppering. Partisynspunkterne er endelig en Gange overfor en Sag af stor Betydning for